

Sjömans-Petrus fick ta'na'.

En flicka har jag älskat, hon älskat även mig,
den ljuvaste bland kvinnor, som man kan tänka sig.
Jag var så glad till sinnet då jag till henne gick,
jag mins så väl den kvällen hon första kyssen fick.

När sist jag var till henne hon gråtit såg jag väl
och då förstod jag genast, det måste finnas skäl,
säg, varför har du gråtit, säg det min lilla vän?
Hon då uppå mig blickade och glad hon blev igen.

«Min fader har förbjudet, jag får ej gifta mig,
jag får ej ta en fettig, men blott jag älskar dig.
Och får jag dig icke taga, då ingen annu jag ta'r,
för endast dig jag älskar, det har jag sagt min fare.»

Och när jag kom till fadern att höra hur det var
då fick jag med det samma, ett mycket sorgfullt svar.
«Nej, Greta får du inte, det jag dig lova kan,
du kan ej henne värda i din förtjänst, som man.»

Men sen jag kom till henne, hon då bedrövad var,
det rara, ljuva Greta, som var för mig så rar.
Jag genast henne tröstade och sade såsom så,
gråt ej du lilla Greta, det skall nog väl oss gå.

Jag nu till vesteru veser att pröva lyekan där
och se'n jag kommer åter till dig, min vän så kär.
Hon mig om halsen tager, «Res ej från mig min vän,
Men Greta, jag är tvingad, om vi skall få ett hem.»

Var viss, du lilla Greta, jag aldrig glömmet dig
och snart jag kommer åter, ej för jag finner frid.
Jag lyekan nog skall finna fast jag nog släpa får,
men dig jag måste vinna i dolarn som jag får.

Så gingo tvenne åren och jag kom hem igen
jag genast då uppsökte min oförglömda vän,
och snart så blev vi vigda, utav vår snälle präst,
för Gretas pappa sade att det blev allra bäst.